

Sygn. akt V KK 359/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **R. P.**

oskarżonego z art. 278§1k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

w dniu 25 września 2018r.

kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 18 października 2017r., sygn. akt XVII Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 23 maja 2017r.,
sygn. akt VIII K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego R. P. okazała się oczywiście bezzasadna i podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego i materialnego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd I – instancji oraz sposobowi procedowania w tej instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków

sądów odwoławczych oraz art. 523 § 1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Zauważyć należy również, iż co do istoty, zarzuty podniesione w kasacji stanowią powtórzenie tych, które zawarto w apelacji. Były one przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego i zostały wnikliwie i obszernie omówione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Co prawda skarżący odwołuje się do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., lecz, jak to już wskazano powyżej, faktycznie kwestionuje wyłącznie prawidłowość ustaleń i ocen dokonanych przez Sąd I instancji i zmierza do wywołania kolejnej ich oceny. Jest to zatem niedopuszczalna procesowo próba uczynienia z Sądu Najwyższego – sądu trzeciej instancji.

Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, że zarzut kasacji jest przy tak sformułowanej wspierającej go argumentacji, jest po prostu niedopuszczalny. Zarzut obrazy prawa materialnego ma rację bytu wyłącznie wtedy, gdy wnoszący skargę nie kwestionuje treści poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych. W ramach tego błędu mogą być podnoszone jedynie wady o charakterze błędów w subsumpcji lub wykładni prawa.

W przedmiotowej sprawie Sąd II instancji wskazał na stronie 3 uzasadnienia, że autor apelacji wadliwie sformułował zarzut obrazy prawa materialnego. W tej sytuacji trafnie uznał Sąd, iż skoro w środku odwoławczym kwestionowane są ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, ten zarzut ma pierwszeństwo i zbędne jest odnoszenie się do podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 1 k.p.k. (wadliwe zastosowanie prawa materialnego byłoby bowiem wadą nie samoistną, lecz następstwem dokonania błędnych ustaleń faktycznych).

Na dalszych stronach uzasadnienia (k. 4 – 7) Sąd Okręgowy odniósł się szczegółowo do kolejnych zarzutów podniesionych w apelacji, opartych o podstawę z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., a mianowicie obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych, podkreślając wprost, że „nie może być mowy” o popełnieniu tego rodzaju uchybień ze strony Sądu Okręgowego (str. 8 in fine uzasadnienia).

Nie ma więc racji obrońca, że w sytuacji, gdy Sąd Odwoławczy stwierdził prawidłowość ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, powinien w dalszej kolejności

rozpatrzyć postawiony niezależnie zarzut naruszenia prawa materialnego. Jest dokładnie na odwrót – konsekwencją odrzucenia przez Sąd Okręgowy zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych była akceptacja przyjętej przez Sąd I instancji kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, a zatem bardziej szczegółowe odniesienie się do zarzutu obrazy art. 278 § 1 k.k. było całkowicie zbędne.

Oczywiście bezzasadny jest także podniesiony w kasacji zarzut, polegający zdaniem skarżącego, na błędnym uznaniu, że czyn oskarżonego wypełnia znamiona przestępstwa kradzieży w ramach współsprawstwa, podczas gdy w ocenie obrony czyn skazanego nie wypełniał podstawowego znamienia tego czynu zabronionego to jest umyślnego zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia.

Przede wszystkim zauważyć należy, że zarzut ten również stanowi niedopuszczalny w kasacji (stosownie do art. 523 § 1 k.p.k.) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Ponadto jak wynika z pisemnych motywów rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji, Sąd ten spełniając obowiązek z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., odniósł się do podnoszonych w zarzucie kwestii w sposób wyczerpujący oraz prawidłowy pod względem merytorycznym.

Wreszcie, wbrew temu co twierdzi w kasacji skarżący, współsprawstwo nie musi oznaczać wypełnienia przez wszystkich współdziałających sprawców wszystkich znamion czasownikowych przypisanego przestępstwa, a dla bytu przestępstwa kradzieży nie jest konieczne, aby sprawca finalnie znajdował się w posiadaniu zagarniętego mienia. Sprawcy tacy mogą bowiem działać w oparciu o przyjęty podział ról dla realizacji założonego celu.

Rola jaką odegrał w dokonaniu przestępstwa skazany R. P. wynikała z miejsca jego zatrudnienia, została opisana wyjaśnieniami współsprawcy i potwierdzona zapisem monitoringu z miejsca zdarzenia.

W tej sytuacji, brak było podstaw do uznania zarzutów podniesionych w kasacji za zasadne, choćby w minimalnym stopniu.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

